

РОЗДІЛ I

Тото снівся найкращий сон у житті:
про велетенську піцу з пепероні, відерце
макаронів із сиром і здоровенний шматок
тирамісу, у який вона зарилася своєю
пухнастою мордочкою.

Однак сон *НАГЛО*
урвався, і вона
знову опинилася
на холоді нічного
Лондона.

Жоден звук — *БУХ, БАМ* та й навіть *ТОРОХ* — не передасть того, який жахливий гуркіт порушив тишу сонного завулка. Ніч стояла така, що ми з вами закуталися б у дві ковдри на ліжку та ще й прихопили б грілку для ніг. Це була саме така ніч, коли ніхто не виповзе з ліжка, особливо якщо має хоч крихту здорового глузду, доки ліниве зимове сонце не зійде над обрієм і не примусить-таки зустріти черговий новий день.

І це якщо йдеться про нас, людей. А про котів годі й говорити! У такий холод жоден кіт не надумає вилізти з тепленького ліжка. Адже в такому разі годі й мріяти, що їм буде дозволено явити свої пухнасті мармизки у товаристві порядних котів. Ні.

— Залиште це для лисиць і щурів, — скаже вам більшість котів. — А наразі

час спатоньки. Побачимося завтра, близько одинадцятої...

От чому Тото почувалася роздратованою, втомленою і трохи наляканою, коли знадвору долинув *СТРАШЕННИЙ ГУРКІТ* зі сміттєвих баків.

Тото зиркнула на господарів, подумавши: «Вони з цим розберуться, еге ж?» Але ті не здригнулися і навіть не поворухнулись.

— Чесне слово, не знаю, хто тут коти, а хто — люди, — пробурмотіла тихцем Тото. — Це ми повинні спати весь час, а ви мусите годувати нас, гладити, пестити, розчісувати, відчиняти нам двері, відкривати крани, щоб ми могли попитути води, масувати лапки, та, найважливіше...

***ВСТАВАТИ, КОЛИ ЗНАДВОРУ
ДОЛИНАЮТЬ СТРАШНІ ЗВУКИ!***

Усе правильно... але нагадую: МИ повинні спати!

Вона перевела погляд на свого брата Срібника. Звали його так, бо він мав сріблясто-білу шубку, великий пухнастий хвіст і білі лапки.

Натомість Тото скидалася на клубок чорної, сірої й бурої шерсті. Особливо взимку. Навколо шиї вона мала розкішний

комірець, ніби жила в елизаветинську епоху Англії. Та насправді родом вона була з Апулії, що розкинулась на підборі півострова Італії. Вона і Срібник були вуличними котами, а в Лондон прибули тільки три тижні тому, після того як їх підібрали двійко добродіїв. Вони зі Срібником називають їх мамою і татом. Хоча Тото частіше каже «мамця і татко». І зараз ці люди лежали у ліжку і хропіли.

— Срібнику! — прошепотіла Тото. — **СРІБНИКУ!** Ти чув гуркіт? Думаю, він долинув зі смітників на вулиці... **З НАШИХ СМІТНИКІВ!**

— Я нічого не чув, — відповів Срібник. Він позіхнув і потягнувся.

— Брешеш. Це й як чув. Ти тому й прокинувся. Це тепер наш дім, тому і територія належить нам! Ми мусимо піти на вулицю і розвідати все!